

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3425/2545

ธนาคารแห่งชาติของปารีส โจทก์ นายกฤษณะ ศิวะกฤษณ์กุล กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 196, ป.พ.พ. มาตรา 653, ป.พ.พ. มาตรา 655, ป.พ.พ. มาตรา 680, ป.พ.พ. มาตรา 1490, ป.วิ.พ. มาตรา 55, ป.วิ.พ. มาตรา 142,

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้า พ.ศ. 2539 มาตรา 7,

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้า พ.ศ. 2539 มาตรา 9,

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้า พ.ศ. 2539 มาตรา 26, พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2530 มาตรา 10,

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศฯ มาตรา 7, พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการฯ มาตรา 10, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ มาตรา 26

ย่อ / หลักกฎหมาย

ธนาคารโจทก์ให้บริษัท ส. กู้ยืมเงิน โดยมีจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นกรรมการบริษัท ส. เป็นผู้ค้ำประกัน และจำเลยที่ 2 ภริยาจำเลยที่ 1 ลงชื่อเป็นพยานและให้ความยินยอมต่อมาบริษัท ส. ไม่ชำระหนี้ให้ โจทก์ โจทก์จึงฟ้องจำเลยที่ 1 โดยมีได้ฟ้องบริษัท ส. เมื่อปรากฏว่าจำเลยทั้งสองรับสำเนาคำฟ้อง และยื่นคำให้การแล้ว มิได้โต้แย้งว่าคดีนี้ไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาล

ทรัพย์สินทางปัญญา ตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศฯ มาตรา 7 แต่อย่างใด ดังนั้น จึงไม่มีปัญหาว่า คดีนี้จะอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลได้อันเป็นเหตุที่จะต้องส่งเรื่องไปให้ประธาน ศาลฎีกาวินิจฉัยตามมาตรา 9 ทั้งจำเลยทั้งสองก็ยอมรับดำเนินกระบวนการพิจารณาในชั้นสืบพยาน โจทก์และนำพยานจำเลยทั้งสองเข้าสืบอีกด้วย แสดงว่าจำเลยทั้งสองยอมรับอำนาจพิจารณา พิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ มาแต่แรกจนเป็นการล่วงเลยขั้นตอนหรือกระบวนการ การพิจารณาที่จะโต้แย้งในปัญหาดังกล่าวแล้ว ถือได้ว่าไม่มีปัญหาเรื่องอำนาจศาลอีกต่อไป การที่ คู่สัญญาตกลงกันว่าหากมีข้อพิพาทเกิดขึ้นให้เสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการนั้น มิได้ หมายความว่า จะตัดสิทธิคู่กรณีมิให้นำเสนอต่อศาลเสียทีเดียว เพราะอาจมีเหตุที่ทำให้สัญญา อนุญาโตตุลาการเป็นโมฆะหรือใช้บังคับไม่ได้ด้วยเหตุประการอื่น หรือทำให้ไม่สามารถปฏิบัติตาม สัญญานั้นก็ได้ ดังนั้น การที่คู่สัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งฟ้องคดีเกี่ยวกับข้อพิพาทที่ตกลงกันให้เสนอ ต่ออนุญาโตตุลาการเป็นผู้ชี้ขาดกันแล้ว หากคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ปฏิบัติตาม สัญญา ก็ชอบที่จะให้การโต้แย้งหรือยื่นคำร้องต่อศาลก่อนวันสืบพยานหรือก่อนมีคำพิพากษาใน กรณีไม่มีการสืบพยาน เมื่อศาลไต่สวนแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุที่ทำให้สัญญาอนุญาโตตุลาการเป็น โมฆะหรือใช้บังคับไม่ได้ ก็จะสั่งจำหน่ายคดีเพื่อให้ไปดำเนินการทางอนุญาโตตุลาการต่อไปตาม พระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการฯ มาตรา 10 แต่คดีนี้แม้จำเลยที่ 1 ผู้ค้ำประกันอาจมีสิทธิยกข้อ ต่อสู้เกี่ยวกับข้อสัญญาการเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการให้เป็นผู้ชี้ขาดระหว่างโจทก์กับ บริษัท ส. ซึ่งเป็นข้ออ้างที่บริษัท ส. มีอยู่ขึ้นต่อสู้โจทก์ได้ก็ตามแต่จำเลยที่ 1 มิได้โต้แย้งถึงอำนาจ ฟ้องของโจทก์ในเรื่องดังกล่าว ทั้งจำเลยที่ 1 มิได้ยื่นคำร้องต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ ก่อน วันสืบพยานเพื่อให้ศาลไต่สวนถึงเหตุที่โจทก์นำคดีมาฟ้องโดยมิได้ดำเนินการทางอนุญาโตตุลาการ

นั้นว่าชอบหรือไม่แต่อย่างใดถือว่าจำเลยที่ 1 ได้ละสิทธิเกี่ยวกับข้อสัญญาเรื่องเสนอข้อพิพาทต่อ อนุญาโตตุลาการเป็นผู้ชี้ขาดระหว่างกันแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง การที่จำเลยที่ 2 ลงชื่อเป็น พยานและเป็นผู้ให้ความยินยอมในฐานะภริยาที่ชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 1 ผู้ค้าประกันหนี้ ของบริษัท ส. แม้ว่าจำเลยที่ 1 จะมีได้มีส่วนรับเงินไปใช้เป็นการส่วนตัวหรือกิจการของครอบครัวก็ ตามแต่หนึ่งดังกล่าวเป็นหนี้ที่เกิดขึ้นจากการที่จำเลยที่ 1 สามีก่อขึ้นในระหว่างสมรส เพื่อประโยชน์ ตนฝ่ายเดียวโดยจำเลยที่ 2 ผู้ภริยาได้ให้สัตยาบันแล้ว จึงเป็นหนี้ร่วมตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1490(4) จำเลยที่ 2 จึงต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 ชำระหนี้ให้แก่โจทก์ แม้ทางนำสืบของโจทก์จะไม่มีหลักฐานใดมาแสดงว่าอัตราดอกเบี้ยกู้ยืมที่มี การเสนอกันระหว่างธนาคารพาณิชย์ในประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์ (Singapore Interbank Offered Rate: SIBOR) คิดกันในอัตราร้อยละเท่าใดต่อปีก็ตามแต่อัตราดอกเบี้ยดังกล่าวนั้นเป็น เพียงตัวตั้งเบื้องต้นของสูตรคำนวณอัตราดอกเบี้ยที่โจทก์และบริษัท ส. ตกลงกัน โดยเขียนเป็นสูตร คำนวณอัตราดอกเบี้ยต่อปีได้ว่า $SIBOR + 0.8\% + 11.11\%(SIBOR)$ ซึ่งอัตราดอกเบี้ยที่บริษัท ส. จะ รับผิดชอบใช้ให้โจทก์มากน้อยเท่าใดจึงขึ้นอยู่กับ SIBOR เท่านั้นหาได้หมายความว่าเมื่อโจทก์ไม่ นำสืบถึงอัตราดอกเบี้ย SIBOR ว่าเป็นเท่าใดแล้ว จะให้ถือว่าการกู้ยืมเงินระหว่างโจทก์และบริษัท ส. ไม่ได้กำหนดดอกเบี้ยกันไว้ไม่เพราะหลังจากที่บริษัท ส. รับเงินที่กู้ยืมจากโจทก์แล้ว มีการคิด คำนวณดอกเบี้ยตามสูตรดังกล่าว ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงขึ้นลงตลอดมาตามอัตราดอกเบี้ยของ SIBOR ที่เป็นฐานคิดคำนวณนั่นเอง โดยที่บริษัท ส. มิได้โต้แย้งแต่ประการใด ดังนั้น การที่ศาล ทรัพย์สินทางปัญญาฯ ให้จำเลยทั้งสองรับผิดชอบอัตราดอกเบี้ยในอัตรา 10.0847 ต่อปีหลังจากที่ บริษัท ส. ผิดนัด จึงชอบแล้ว โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยทั้งสองชำระหนี้ให้โจทก์ด้วยเงินดอลลาร์สหรัฐ อันเป็นเงินตราต่างประเทศ ซึ่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 196 วรรคหนึ่ง ให้สิทธิ แก่จำเลยทั้งสองเลือกที่จะชำระหนี้ด้วยเงินตราต่างประเทศหรือเงินไทยก็ได้ตามแต่จะสมควรใจ หากจำเลยทั้งสองเลือกชำระเป็นเงินไทยก็ต้องชำระเงินไทยตามอัตราแลกเปลี่ยนเงินในสถานที่ และเวลาใช้เงินตามมาตรา 196 วรรคสอง ฉะนั้น การที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ พิพากษาว่า ในกรณีที่จำเลยทั้งสองจะชำระเป็นเงินบาทให้คิดตามอัตราแลกเปลี่ยนถั่วเฉลี่ยของ ธนาคารพาณิชย์ที่ขายให้แก่ลูกค้าในวันที่ใช้เงินจริง ถ้าไม่มีอัตราแลกเปลี่ยนในวันที่ใช้เงินจริง ให้ ถือเอาวันสุดท้ายที่มีอัตราเช่นว่านั้นก่อนวันดังกล่าวในกรณีที่ธนาคารแห่งประเทศไทยแจ้งให้ทราบ ถึงอัตราแลกเปลี่ยนถั่วเฉลี่ยของธนาคารพาณิชย์ (อัตราอ้างอิง) ก็ให้ถืออัตราดังกล่าวเป็นเกณฑ์ คำนวณนั้น ย่อมเป็นการแสดงให้จำเลยทั้งสองทราบถึงสิทธิของตนที่จะชำระหนี้ด้วยเงินไทยก็ได้ มิได้ก่อให้เกิดข้อพิพาทได้เปรียบในอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่อกันแต่อย่างใด คำพิพากษาดังกล่าวจึง ไม่เป็นการพิพากษาเกินคำขอหรือขัดต่อพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัดตามกฎหมายประเทศ สาธารณรัฐฝรั่งเศส ประกอบกิจการธนาคารพาณิชย์และได้รับอนุญาตให้ตั้งสำนักงานวิเทศธนกิจ กรุงเทพมหานคร โดยมีนายฟร็องซัว แวน เดน บอช (Mr. Francois van den Bosch) เป็นผู้รับมอบอำนาจ เมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2538 ธนาคารโจทก์สำนักงานวิเทศธนกิจกรุงเทพ ให้บริษัทสยามอิน ดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด กู้ยืมเงินจำนวน 2,000,000 ดอลลาร์สหรัฐ โดยมีข้อตกลงเกี่ยวกับ

ดอกเบีย กำหนดเวลาชำระหนี้และการผิณฑ์ ผู้กู้ได้รับมอบเงินกู้ไปจากโจทก์แล้วในวันที่ 10 สิงหาคม 2538 ในการกู้ยืมเงินมีจำเลยที่ 1 เป็นผู้ค้าประกันโดยยอมรับผิณฑ์อย่างลูกหนี้ร่วม เมื่อครบกำหนดผู้กู้ชำระหนี้เพียงบางส่วนแล้วผิณฑ์ คงค้างชำระต้นเงินจำนวน 1,540,000 ดอลลาร์สหรัฐ และดอกเบียจำนวน 30,410.50 ดอลลาร์สหรัฐ จำเลยที่ 2 เป็นภริยา โดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 1 และได้ลงลายมือชื่อเป็นพยานในสัญญาค้ำประกันที่จำเลยที่ 1 ทำกับโจทก์ ถือเป็นหนี้ร่วมระหว่างสามีภริยา ซึ่งโจทก์มีสิทธิบังคับชำระหนี้เอาจากทรัพย์สินของจำเลยทั้งสอง ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน 1,570,410.50 ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบียอัตราร้อยละ 10.0847 ต่อปี ในต้นเงินจำนวน 1,540,000 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันฟ้องแก่โจทก์ไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยที่ 1 ให้การว่าหนังสือมอบอำนาจของโจทก์ซึ่งทำขึ้นในต่างประเทศไม่ใช่เอกสารที่แท้จริง ลายมือชื่อของผู้มอบอำนาจไม่ใช่ลายมือชื่อของกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนโจทก์ และไม่มีกงสุลไทยหรือเจ้าพนักงานโนตารีปบลิกหรือแมยิสเตร์ตหรือบุคคลอื่นซึ่งกฎหมายแห่งท้องถิ่นตั้งให้เป็นผู้มีอำนาจเป็นพยานในเอกสาร ทั้งไม่มีใบสำคัญของรัฐบาลประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศสแสดงว่าบุคคลที่เป็นพยานนั้นเป็นผู้มีอำนาจกระทำการได้ การมอบอำนาจไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 47 โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง หนังสือให้สินเชื่อ สัญญาค้ำประกันและหนังสือแก้ไขหนังสือให้สินเชื่อซึ่งเป็นเอกสารแนบท้ายคำฟ้องโจทก์ไม่ได้ส่งค่าแปลให้จำเลยที่ 1 และโจทก์ไม่บรรยายฟ้องให้ชัดแจ้งว่าลูกหนี้ของโจทก์กู้เงินไปเมื่อใด จำนวนเท่าใด รับเงินไปครบถ้วนอย่างไรหรือไม่ ชำระหนี้อย่างไร และคิดดอกเบียอัตราเท่าใดตั้งแต่เมื่อใด ซึ่งทำให้จำเลยที่ 1 ไม่เข้าใจสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับของโจทก์ คำฟ้องของโจทก์จึงเป็นคำฟ้องเคลือบคลุมลูกหนี้ของโจทก์ไม่เคยผิณฑ์ โจทก์ไม่เคยบอกเลิกสัญญาและไม่เคยบอกกล่าวทวงถามให้ผู้กู้ชำระหนี้แก่โจทก์ ผู้กู้ชำระหนี้แก่โจทก์แล้วคงเหลือจำนวนไม่เกิน 20,000,000 บาท โจทก์มีสิทธิติดดอกเบียระหว่างผิณฑ์ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีเท่านั้น ไม่ใช่อัตราตามคำฟ้อง ผู้กู้มีตัวตนและมีได้ล้มละลาย ทั้งมีทรัพย์สินจำนวนมากพอชำระหนี้ได้โจทก์ควรเรียกร้องให้ผู้กู้ชำระหนี้คืนโจทก์โดยตรงซึ่งไม่เป็นการยาก ขอให้ยกฟ้อง จำเลยที่ 2 ให้การว่า จำเลยที่ 2 ไม่เคยทำสัญญาค้ำประกันหนี้ของบริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ต่อโจทก์เลย จำเลยที่ 2 เพียงลงลายมือชื่อเป็นพยานในการที่จำเลยที่ 1 ทำสัญญาค้ำประกันต่อโจทก์เท่านั้น จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องรับผิดชอบชำระหนี้ของบริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด แก่โจทก์ ขอให้ยกฟ้อง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน 1,540,000 ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบียอัตราร้อยละ 10.0847 ต่อปี นับแต่วันที่ 27 กรกฎาคม 2541 ไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์แต่เฉพาะ(1) ดอกเบียคำนวณตั้งแต่วันที่ 27 กรกฎาคม 2541 ถึงวันที่ 21 สิงหาคม 2541 ต้องไม่เกินจำนวน 10,785.83 ดอลลาร์สหรัฐ (2) ดอกเบียคำนวณตั้งแต่วันที่ 22 สิงหาคม 2541 ถึงวันที่ 4 พฤศจิกายน 2541 ต้องไม่เกินจำนวน 32,355.08 ดอลลาร์สหรัฐ (3) ดอกเบียทั้งสองรายการตาม (1) และ (2) รวมกันต้องไม่เกินจำนวน 43,140.91 ดอลลาร์สหรัฐ และ (4) เมื่อนำเงินจำนวน 12,730.41 ดอลลาร์สหรัฐ ไปหักออกจากผลรวมของ (1) และ (2) ตามรายการ (3) แล้วต้องไม่เกินจำนวน 30,410.50 ดอลลาร์สหรัฐในกรณีที่จำเลยทั้งสองจะชำระเป็นเงินบาท ให้คิดตามอัตราแลกเปลี่ยนถั่วเฉลี่ยของธนาคารพาณิชย์ที่ขายให้ลูกค้าในวันที่ใช้เงินจริง ถ้าไม่มีอัตราแลกเปลี่ยนในวันใช้เงินจริงให้ถือเอาวันสุดท้ายที่มีอัตราเช่นนั้นก่อนวันดังกล่าว ในกรณีที่ธนาคารแห่งประเทศไทยประกาศแจ้งให้ทราบถึงอัตราแลกเปลี่ยนถั่วเฉลี่ยของธนาคารพาณิชย์

(อัคราอ้างอิง)ก็ให้ถืออัคราดังกล่าวเป็นเกณฑ์คำนวณ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกา แผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า"พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันในชั้นนี้รับฟังได้ว่า โจทก์จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายของประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่กรุงปารีส ประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส โจทก์ได้รับอนุญาตจากกระทรวงการคลังให้ประกอบกิจการวิเทศธนกิจในประเทศไทย โดยตั้งเป็นสำนักงานวิเทศธนกิจกรุงเทพมหานครมีนายฟรอนซ์ ชว แวน เดน บอช เป็นผู้จัดการ เมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2538 โจทก์ให้บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด กู้ยืมเงินจำนวน 2,000,000 ดอลลาร์สหรัฐตามหนังสือให้สินเชื่อ (Letter of offer) ทั้งนี้มีจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นกรรมการบริษัท สยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด เข้าทำสัญญาค้ำประกันบริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ต่อโจทก์ โดยมีจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นภริยาจำเลยที่ 1 ลงลายมือชื่อเป็นพยานและให้ความยินยอม จำเลยที่ 1 เข้าทำสัญญาค้ำประกันดังกล่าวตามเอกสารหมายเลข จ.8 ต่อมาบริษัท สยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ไม่ชำระหนี้ให้โจทก์ตามสัญญา โจทก์ได้มีหนังสือบอกกล่าวให้จำเลยทั้งสองชำระหนี้แก่โจทก์แล้ว แต่จำเลยทั้งสองเพิกเฉย สำหรับปัญหาตามที่จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ประการแรกว่า ตามข้อเท็จจริงได้ความว่า โจทก์ให้บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ยืมเงินจากโจทก์และเป็นฝ่ายผิดสัญญา แต่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ในฐานะผู้ค้ำประกันให้รับผิดชอบโจทก์ โดยไม่ได้ฟ้องบริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด การที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 จึงเป็นมูลหนี้ที่เกิดจากค้ำประกันการกู้ยืมเงินกันธรรมดาเท่านั้นที่ทำกันในประเทศไทย ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศจึงไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 7 นั้นเห็นว่า แม้ตามคำฟ้องจะได้ความว่า โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ที่เป็นผู้เข้าทำสัญญาค้ำประกันบริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ผู้กู้เงินจากโจทก์เท่านั้น โดยไม่ได้ฟ้องบริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด มาด้วยก็ตาม แต่เมื่อจำเลยทั้งสองได้รับสำเนาคำฟ้อง จนกระทั่งยื่นคำให้การแล้ว จำเลยทั้งสองก็มิได้โต้แย้งว่าคดีนี้ไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 7 แต่อย่างใด ดังนั้น กรณีจึงไม่มีปัญหาในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางว่า คดีเรื่องนี้จะอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางหรือศาลยุติธรรมอื่น ซึ่งหมายถึงศาลชั้นต้นในระดับเดียวกัน อันเป็นเหตุที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางต้องส่งเรื่องไปให้ประธานศาลฎีกา วินิจฉัยตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 9 หรือไม่ ทั้งปรากฏว่าจำเลยทั้งสองยอมรับดำเนินกระบวนการพิจารณาในชั้นสืบพยานโจทก์และนำพยานจำเลยทั้งสองเข้าสืบอีกด้วย อันแสดงว่าจำเลยทั้งสองยอมรับอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมาแต่แรกจนเป็นการล่วงเลยขั้นตอนหรือกระบวนการพิจารณาที่จะโต้แย้งในปัญหาเกี่ยวกับอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางแล้ว อันถือได้ว่าไม่มีปัญหาเรื่อง

อำนาจศาลตามที่จำเลยทั้งสองอุทธรณ์มาดังกล่าวในชั้นนี้ที่ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญา และการค้าระหว่างประเทศจะวินิจฉัยให้อีกต่อไป จึงไม่รับวินิจฉัยให้ มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามที่ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ประการที่ 2 ว่า ข้อเท็จจริงได้ความตามสัญญากู้ยืมเงินระหว่างโจทก์กับ บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด หน้า 6 ในข้อ "กฎหมายและศาลที่ให้บังคับ" กำหนดว่า "หนังสือสัญญาการให้ใช้เงินสินเชื่อนี้ เอกสารอื่นใดที่เกี่ยวข้องทั้งหมดสิทธิและ หน้าที่ของคู่สัญญาให้อยู่ภายใต้ข้อบังคับและกฎหมายของประเทศไทย ข้อโต้แย้งหรือข้อพิพาทใด ที่เกิดขึ้นจากหนังสือให้สินเชื่อนี้ให้ดำเนินการระงับข้อพิพาทดังกล่าวในประเทศไทยตาม กฎข้อบังคับว่าด้วยวิธีการระงับข้อพิพาทโดยการประนีประนอมข้อพิพาทและอนุญาโตตุลาการของ หอการค้าระหว่างประเทศโดยแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการจำนวน 3 ท่าน ขึ้นตามกฎข้อบังคับเช่นว่า นั้น" อันเป็นการกำหนดให้ระงับข้อพิพาทระหว่างโจทก์กับบริษัทสยามอินดัสเทรียลคอร์ปอเรชั่น จำกัด โดยการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการขึ้นมาวินิจฉัยเท่านั้นจำเลยทั้งสองในฐานะผู้ค้าประกันจึงมี สิทธิตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 694 ที่บัญญัติว่า "นอกจากข้อต่อสู้ซึ่ง ผู้ค้าประกันมีต่อเจ้าหนี้ ท่านว่าผู้ค้าประกันยังอาจยกข้อต่อสู้ทั้งหลายซึ่งลูกหนี้มีต่อเจ้าหนี้ขึ้น ต่อสู้ได้ด้วย" โจทก์จึงต้องแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการขึ้นมาวินิจฉัยชี้ขาดเรื่องนี้ระหว่างโจทก์กับจำเลย ทั้งสองเช่นกัน โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสองต่อศาลได้นั้น เห็นว่า การที่คู่กรณีมีข้อสัญญากัน ไว้ว่าหากมีข้อพิพาทเกิดขึ้นให้เสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการนั้น ก็มีได้หมายความว่า จะตัด สิทธิมิให้คู่กรณีนำคดีฟ้องต่อศาลเสียทีเดียว เพราะอาจมีเหตุที่ทำให้สัญญาอนุญาโตตุลาการนั้น เป็นโมฆะหรือใช้บังคับไม่ได้ด้วยเหตุประการอื่นหรือมีเหตุที่ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญานั้นก็ เป็นได้ ที่เป็นเหตุที่ไม่สามารถนำข้อพิพาทเสนอต่ออนุญาโตตุลาการได้ ดังนั้น ในกรณีที่คู่สัญญา ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งฟ้องคดีเกี่ยวกับข้อพิพาทที่ตกลงกันให้เสนอต่ออนุญาโตตุลาการเป็นผู้ชี้ขาด ระหว่างกันแล้ว หากคู่สัญญาฝ่ายที่ถูกฟ้องเห็นว่าฝ่ายนั้นไม่ปฏิบัติตามสัญญาในการที่จะต้องเสนอ ข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการ ก็ชอบที่จะให้การโต้แย้งหรือยื่นคำร้องต่อศาลก่อนวันสืบพยานหรือ ก่อนมีคำพิพากษาในกรณีที่ไม่มี การสืบพยาน เมื่อศาลทำการไต่สวนแล้วไม่ได้ความว่ามีเหตุที่ทำให้ สัญญาอนุญาโตตุลาการนั้นเป็นโมฆะหรือใช้บังคับไม่ได้ด้วยเหตุประการอื่นหรือมีเหตุที่ทำให้ไม่ สามารถปฏิบัติตามสัญญานั้นได้แล้ว ศาลจึงจะมีคำสั่งจำหน่ายคดีเพื่อให้คู่สัญญาไปดำเนินการทาง อนุญาโตตุลาการต่อไปตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2530 มาตรา 10 เกี่ยวกับคดีนี้ แม้จำเลยที่ 1 ในฐานะผู้ค้าประกันอาจจะมียกข้อต่อสู้เกี่ยวกับข้อสัญญาการเสนอข้อพิพาทต่อ อนุญาโตตุลาการให้เป็นผู้ชี้ขาดระหว่างโจทก์และบริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ที่ บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด มีอยู่ขึ้นต่อสู้โจทก์ได้ดังเช่นจำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ก็ตาม แต่จำเลยที่ 1 ก็มีได้ให้การโต้แย้งถึงอำนาจฟ้องของโจทก์เกี่ยวกับการที่โจทก์ไม่ปฏิบัติตาม สัญญาในการเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการให้เป็นผู้ชี้ขาดก่อนแต่อย่างใด ทั้งจำเลยที่ 1 มิได้ ยื่นคำร้องต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางก่อนวันสืบพยานเพื่อให้ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางได้ไต่สวนถึงเหตุที่โจทก์นำคดีมาฟ้อง โดยมีได้ดำเนินการทางอนุญาโตตุลาการนั้นว่าชอบหรือไม่แต่อย่างใดตามพระราชบัญญัติ อนุญาโตตุลาการพ.ศ. 2530 มาตรา 10 กรณีจึงถือได้ว่าจำเลยที่ 1 ได้สละสิทธิเกี่ยวกับข้อสัญญา เรื่องเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการเป็นผู้ชี้ขาดระหว่างกันแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องอุทธรณ์ ข้อนี้ของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ประการที่ 3 ว่าจำเลยที่ 2 เป็นเพียงผู้ลงลายมือชื่อเป็นพยานในสัญญาค้ำประกันการกู้ยืมระหว่างโจทก์กับ

บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด เท่านั้น มิได้เป็นคู่สัญญากับโจทก์ ทั้งเงินตามสัญญา บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ก็นำไปใช้ในกิจการของบริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด จำเลยที่ 1 มิได้นำไปใช้เป็นการส่วนตัวหรือกิจการของครอบครัว การที่ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบกับ จำเลยที่ 1 ชำระหนี้ตามคำฟ้องให้แก่โจทก์ จึงเป็นการไม่ชอบนั้น เห็นว่า ตามข้อเท็จจริงในทาง พิจารณาได้ความว่า จำเลยที่ 1 ได้เข้าทำสัญญาค้ำประกันหนี้ตามสัญญากู้ยืมระหว่างโจทก์กับ บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ต่อโจทก์โดยจำเลยที่ 2 ลงลายมือชื่อเป็นพยานและ เป็นผู้ให้ความยินยอมในฐานะเป็นภริยาที่ชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 1 ตามเอกสารหมายเลข จ.8 มิใช่จำเลยที่ 1 ทำสัญญากู้ยืมเงินจากโจทก์ดังที่จำเลยทั้งสองอุทธรณ์แต่อย่างใด การที่จำเลยที่ 2 ลงลายมือชื่อให้ความยินยอมแก่จำเลยที่ 1 เข้าทำสัญญาค้ำประกันหนี้ของบริษัทสยามอิน ดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ต่อโจทก์ในการที่บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ได้ ทำสัญญากู้ยืมเงินจากโจทก์ดังกล่าวมานั้น แม้บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด เป็นผู้ รับเงินไปใช้ในกิจการของบริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด โดยที่จำเลยที่ 1 มิได้มีส่วน รับเงินไปใช้เป็นการส่วนตัวหรือกิจการของครอบครัวดังที่จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ก็ตาม แต่หนี้ที่ เกิดขึ้นจากสัญญาค้ำประกันก็ถือได้ว่าเป็นหนี้ที่เกิดขึ้นจากการที่จำเลยที่ 1 สามีก่อขึ้นในระหว่าง สมรสเพื่อประโยชน์ตนฝ่ายเดียวที่จำเลยที่ 2 ผู้เป็นภริยาได้ให้สัตยาบันแล้ว จึงเป็นหนี้ร่วมตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1590(4) จำเลยทั้งสองต้องรับผิดชอบหนี้ตามสัญญา ค้ำประกันต่อโจทก์ร่วมกัน การที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง พิจารณาให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 ชำระหนี้ตามคำฟ้องให้แก่โจทก์จึงเป็นการชอบแล้ว อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ประการ ที่ 4 ว่า โจทก์อ้างว่าคิดดอกเบี้ยคำนวณจากอัตราดอกเบี้ยกู้ยืมเงินที่เสนอกันระหว่าง ธนาคารพาณิชย์ในประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์ (Singapore Interbank offered Rate : SIBOR) บวกด้วยอัตราดอกเบี้ยร้อยละ 0.8 ต่อปี และบวกด้วยอัตราดอกเบี้ยร้อยละ 11.111 ของ SIBORต่อปีนั้น ทางพิจารณาโจทก์มิได้นำหลักฐานใด ๆ มาแสดงให้เห็นถึงอัตราดอกเบี้ยที่เสนอกัน ดังกล่าวเลยว่าได้มีการกำหนดอัตราดอกเบี้ยกันไว้ร้อยละเท่าใด เมื่อโจทก์พิสูจน์ถึงอัตราดอกเบี้ยที่ เรียกเรื่องดังกล่าวไม่ได้ ต้องถือว่าไม่ได้มีการกำหนดอัตราดอกเบี้ยกันไว้โจทก์จึงมีสิทธิคิดดอกเบี้ยได้ ไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 ที่ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางกำหนดให้จำเลยทั้งสองรับผิดชอบ ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 10.0847 ต่อปี จึงเป็นการไม่ชอบนั้น เห็นว่า แม้ตามทางนำสืบของโจทก์จะ ไม่ได้มีหลักฐานใด ๆ มาแสดงว่าอัตราดอกเบี้ยกู้ยืมที่มีการเสนอกันระหว่างธนาคารพาณิชย์ ในประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์ (Singapore Interbank offered Rate : SIBOR) คิดกันใน อัตราดอกเบี้ยเท่าใดต่อปีก็ตามแต่อัตราดอกเบี้ยกู้ยืมที่มีการเสนอกันระหว่างธนาคารพาณิชย์ ในประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์ (SIBOR) นั้นเป็นเพียงตัวตั้งเบื้องต้นของสูตรคำนวณอัตราดอกเบี้ย ที่โจทก์และบริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ตกลงกันไว้ในหนังสือให้สินเชื่อ (Letter of Offer) ที่เขียนเป็นสูตรคำนวณอัตราดอกเบี้ยต่อปีได้ว่า $SIBOR + 0.8\% + 11.111\% (SIBOR)$ ซึ่ง อัตราดอกเบี้ยที่บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด จะรับผิดชอบใช้ให้โจทก์จะมากน้อย เท่าใดจึงขึ้นอยู่กับ SIBOR เท่านั้น มิได้หมายความว่าเมื่อโจทก์มิได้นำสืบถึงอัตราดอกเบี้ยของ SIBOR เป็นเท่าใดแล้ว จะให้ถือว่า การกู้ยืมเงินระหว่างโจทก์และบริษัทสยามอินดัสเทรียล

คอร์ปอเรชั่น จำกัด ไม่ได้กำหนดดอกเบี้ยกันไว้ดังเช่นที่จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ เพราะหลังจากที่ บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด รับเงินที่กู้ยืมจากโจทก์แล้ว ก็ได้มีการคิดคำนวณ อัตราดอกเบี้ยตามสูตรดังกล่าว ซึ่งบริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ได้ออก ตั๋วสัญญาใช้เงินฉบับลงวันที่ 10 สิงหาคม 2538 ตกลงชำระดอกเบี้ยให้โจทก์อัตราร้อยละ 7.3972 ต่อปีตามเอกสารหมายเลข จ.11 หลังจากนั้น โจทก์มีหนังสือถึงบริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ฉบับลงวันที่ 13 สิงหาคม 2539 กำหนดให้บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.1368 ต่อปีตามเอกสารหมายเลข จ.14 และจากนั้นอัตราดอกเบี้ยที่โจทก์ เรียกร้องจากบริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ก็มีการเปลี่ยนแปลงกันตลอดมา ซึ่งก็คง ขึ้นลงตามอัตราดอกเบี้ยของ SIBOR ที่เป็นฐานคิดคำนวณนั่นเอง โดยที่บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด มิได้โต้แย้งแต่อย่างใดตาม เอกสารหมายเลข จ.17, จ.18, จ.20, จ.21, จ.23, จ.24, จ.26, จ.27, จ.29, จ.30, จ.32 ถึง จ.39, จ.41, จ.42 และ จ.44 ถึง จ.49 ซึ่งตามเอกสารหมายเลข จ.49 เป็นหนังสือของโจทก์ฉบับลงวันที่ 26 มิถุนายน 2541 แจ้งให้บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ชำระหนี้ภายในวันที่ 26 กรกฎาคม 2541 กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้ร้อยละ 10.0847 ต่อปี อันเป็นอัตราดอกเบี้ยปกติตามหนังสือให้สินเชื่อ (Letter of Offer) การที่ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ให้จำเลยทั้งสองรับผิดชอบชำระดอกเบี้ยใน อัตราร้อยละ 10.0847 ต่อปีหลังจากที่บริษัทสยามอินดัสเทรียล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ผิดนัดตามที่ โจทก์ขอนั้นชอบแล้วอุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามที่จำเลย ทั้งสองอุทธรณ์ประการสุดท้ายว่า ตามคำฟ้องโจทก์ขอให้จำเลยทั้งสองชำระเงินจำนวน 1,570,410.50 ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 10.0847 ต่อปี ในต้นเงินจำนวน 1,540,000 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ แต่การที่ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางได้พิพากษาให้จำเลยทั้งสองรับผิดชอบในเงิน จำนวนดังกล่าวแล้ว ยังพิพากษาต่อไปอีกว่า ในกรณีที่จำเลยทั้งสองจะชำระเป็นเงินบาทให้คิดตาม อัตราแลกเปลี่ยนถัวเฉลี่ยของธนาคารพาณิชย์ที่ขายให้ลูกค้าในวันที่ใช้เงินจริง ถ้าไม่มี อัตราแลกเปลี่ยนในวันใช้เงินจริง ให้ถือเอาวันสุดท้ายที่มีอัตราเช่นนั้นก่อนวันดังกล่าว ในกรณีที่ ธนาคารแห่งประเทศไทยประกาศแจ้งให้ทราบถึงอัตราแลกเปลี่ยนถัวเฉลี่ยของธนาคารพาณิชย์ (อัตราอ้างอิง) ก็ให้ถืออัตราดังกล่าวเป็นเกณฑ์คำนวณนั้น เป็นการพิพากษาเกินไปกว่าหรือ นอกจากที่ปรากฏในคำฟ้อง จึงขัดต่อพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 นั้น เห็นว่าตามคำฟ้องของโจทก์ได้ขอให้จำเลยทั้งสองชำระหนี้ให้โจทก์ด้วยเงิน ดอลลาร์สหรัฐ อันเป็นเงินตราต่างประเทศ ซึ่งในการชำระหนี้เป็นเงินตราต่างประเทศดังกล่าวนี้ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 196 วรรคหนึ่งบัญญัติว่า "ถ้าหนี้เงินได้แสดงไว้เป็น เงินตราต่างประเทศ ท่านว่าจะใช้เป็นเงินไทยก็ได้" อันเป็นการให้สิทธิแก่จำเลยทั้งสองผู้เป็นลูกหนี้ ที่จะเลือกชำระเงินให้โจทก์ด้วยเงินตราต่างประเทศตามที่โจทก์ขอหรือจะชำระด้วยเงินไทยก็ได้ ตามแต่จำเลยทั้งสองจะสมัครใจ หากจำเลยทั้งสองเลือกจะชำระเป็นเงินไทย จำเลยทั้งสองก็ต้อง ชำระเงินไทยให้โจทก์ตามอัตราแลกเปลี่ยนเงินในสถานที่และเวลาใช้เงินตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 196 วรรคสอง ที่บัญญัติว่า "การเปลี่ยนเงินนี้ให้คิดตาม อัตราแลกเปลี่ยนเงิน ณ สถานที่และในเวลาที่ใช้เงิน" เมื่อพิจารณาคำพิพากษาของ

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางในส่วนที่จำเลยทั้งสองอุทธรณ์
ที่ว่า"ในกรณีที่จำเลยทั้งสองจะชำระเป็นเงินบาท ให้คิดตามอัตราแลกเปลี่ยนถั่วเฉลี่ยของ
ธนาคารพาณิชย์ที่ขายให้ลูกค้าในวันที่ใช้เงินจริง ถ้าไม่มีอัตราแลกเปลี่ยนในวันใช้เงินจริงให้ถือเอา
วันสุดท้ายที่มีอัตราเช่นนั้นก่อนวันดังกล่าวในกรณีที่ธนาคารแห่งประเทศไทยแจ้งให้ทราบถึง
อัตราแลกเปลี่ยนถั่วเฉลี่ยของธนาคารพาณิชย์ (อัตราอ้างอิง) ก็ให้ถืออัตราดังกล่าวเป็นเกณฑ์
คำนวณ" ก็เป็นการแสดงให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองทราบถึงสิทธิของจำเลยทั้งสองที่จะชำระหนี้ให้โจทก์ด้วย
เงินไทยก็ได้ โดยถืออัตราแลกเปลี่ยนเงินตามสถานที่และวันที่ใช้เงินตาม
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 196 วรรคสองนั่นเอง มิได้ก่อให้เกิดข้อโต้แย้งได้เปรียบใน
อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่อกันแต่อย่างใด คำพิพากษา
ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางดังกล่าว นั้น จึงถือไม่ได้ว่าเป็นการ
พิพากษาเกินคำขอของโจทก์หรือขัดต่อพระราชบัญญัติจัดตั้ง
ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและ
การค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.
2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 อุทธรณ์ข้อนี้ของ
จำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้นเช่นกัน" พิพากษายืน

องค์คณะ

พินิจ เพชรรุ่ง · เสริมศักดิ์ ผลัดธูระ · ยงยศ นิสักครกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3425/2545>